

ONYX STORM

Rebecca Yarros

Onyx Storm

Översättning Julia Gillberg och Karin Wijk

GONDOL FÖRLAG

Gondol Förlag är ett imprint
inom Albert Bonniers Förlag.

Albert Bonniers Förlag
Box 3159
103 63 Stockholm

www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-89516-22-9
Copyright © Rebecca Yarros, 2025
Originalalets titel: Onyx Storm
Översättning: Julia Gillberg och Karin Wijk
Omslag: Bree Archer, Elizabeth Turner Stokes
Omslagsanpassning: Ingrediensen AB
Karta över Kontinenten: Melanie Korte
Tredje tryckningen
Tryck: ScandBook, EU 2025

*Till alla er som aldrig får hänga med det populära gänget,
alla er som blir påkomna med att smygläsa i skolbänken,
alla er som inte blir inbjudna, inkluderade eller representerade.
Dra på er flygarstället. Vi ska ut och rida drakar.*

KONTINENTEN

SMARAGDHAVET

PROVINSEN
LUCERAS

NAVARRE

MORRAINE

PROVINSEN
ELSUM

DALEN ♦ BASGIATH

♦ CALLDYR
PROVINSEN
CALLDYR

PROVINSEN DEACONSHIRE

PROVINSEN TYRRENDOR

♦ LEWELLEN

♦ PARTIA

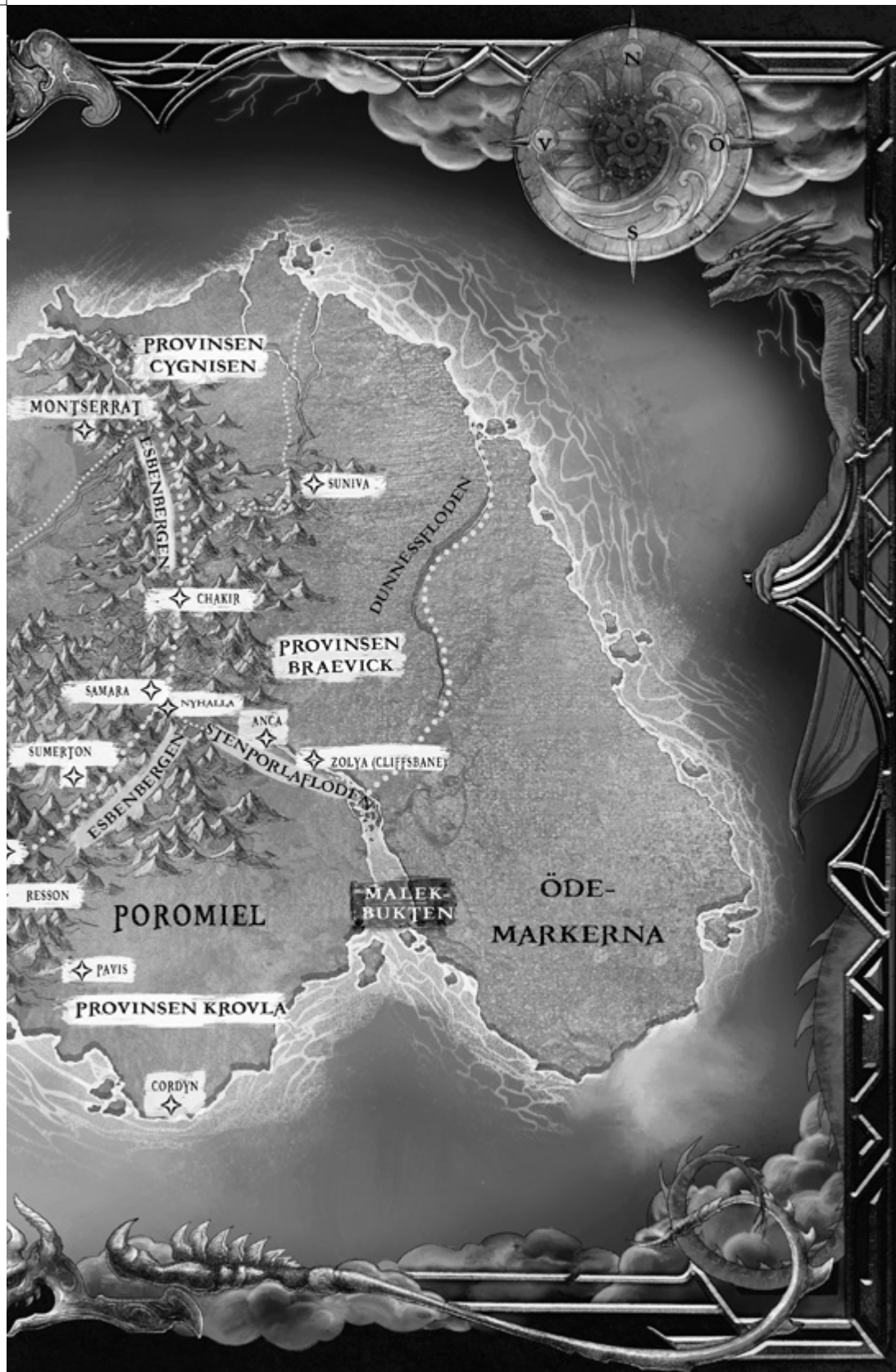
♦ ATHEBYNE

DRALOR-
KLIPPORNA

♦ MEDARO
LEDEN

♦ DRAITHUS

ARKTILA OCEANEN

NAMNBINDNINGSIGILL/SPECIALITET*(om aktuell)*

VIOLET SORRENGAIL

TAIRN OCH ÄNDARNA

BLIXTRÅDARE

XADEN RIORSON

SGAEYL

SKUGGRÅDARE,
INNTINN (LÅSA AVSIKTER)ANDRA TRUPPEN, FLAMENHETEN, FJÄRDE FLOTTILJEN

IMOGEN CARDULO

GLANE

MINNESRADERING

QUINN HOLLIS

CRUTH

ASTRALPROJICERING

RHIANNON MATTHIAS

FEIRGE

FÖRFLYTTNING

SAWYER HENRICK

SLISEAG

METALLURGIKER

RIDOC GAMLYN

AOTROM

ISRÅDARE

SLOANE MAIRI

THOIRT

SIFONERING

AARIC GRAYCASTLE

MOLVIC

INTE MANIFESTERAD

(även känd som Cam Tauri)

AVALYNN, BAYLOR OCH LYNX - FÖRSTAÅRSKADETTOR SOM INTE HAR MANIFESTERAT

CATRIONA CORDELLA

KIRALAIR

KÄNSLOMANIPULERING

MAREN ZINA

DAJALAIR

INTE MANIFESTERAD

BRAGEN, NEVE, TRAGER OCH KAI - GRIPFLYGARE

VÄRLDSLEDARE

KUNG TAURI DEN VISE - KUNG AV NAVARRE

HALDEN TAURI - FÖRSTE TRONARVINGE I NAVARRE

DROTTNING MARAYA - DROTTNING AV POROMIEL

VICOMTE TECARUS - FÖRSTE TRONARVINGE I POROMIEL

*Följande text är samvetsgrant transkriberad från navarriska till det moderna språket av Jesinia Neilwart, kurator vid skrivarkvadran-
ten på Basgiaths krigshögskola. Alla händelser är sanna och namnen
har lämnats oförändrade för att hedra de stupades tapperhet.
Må deras själar anbefallas till Malek.*

Beskyddet av Basgiath och barriärerna har stått oss dyrt, så till den grad att general Sorrengail mist livet. Strategin måste anpassas därefter. Det ligger i rikets intresse att alliera sig med Poromiel, om än bara tillfälligt.

BEVARAD KORRESPONDENS FRÅN GENERAL AUGUSTINE
MELGREN TILL HANS MAJESTÄT KUNG TAURI

PROLOG

Vart i Maleks namn är han på väg? Jag rusar genom tunnlarna under kvadranten, försöker hålla jämna steg, men natten är skuggan personifierad och Xaden smälter in fullständigt i mörkret. Om inte våra drakars förbindelse hade visat mig ungefär var han befinner sig skulle jag aldrig ha kunnat ana att han var någonstans där framför mig.

Rädslan håller mig i ett iskallt grepp och gör stegen ostadiga. Han höll låg profil i kväll, under Bodhis och Garricks vakande ögon, när vi väntade på nyheter om Sawyers skada efter striden som närapå kostade oss Basgiath, men jag har ingen aning om vad han sysslar med nu. Om någon får syn på de svaga, jordgubbsröda cirkelarna runt hans irisar kommer han arresteras – och antagligen avrättas. Enligt texterna jag läst kommer de försvinna under den här fasen, men vad är så viktigt att han riskerar att bli sedd innan dess?

Det enda logiska svaret sänder en rysning längs ryggraden som inte beror på att kylan från stengolvet tränger igenom mina strumpor. När min dörr stängdes med ett *klick* och väckte mig ur en orolig sömn fanns det ingen tid att ta på stövlar eller ens min brynja.

”Ingen av dem kommer att svara”, säger Andarna. Jag rycker upp dörren till den täckta bron, samtidigt som jag ser dörren på andra

sidan smälla igen. Var det han? *"Sgaeyl är fortfarande ... rasande, och Tairn är både ursinnig och sorgsen."*

Högst förståeligt, med tanke på omständigheter jag inte kan vältra mig i nu, men mycket olägligt.

"Vill du att jag frågar Cuir eller Chradh ..." börjar hon.

"Nej. De behöver sin sömn alla fyra." Vi kommer utan tvekan behöva ge oss ut och söka efter kvarvarande etter när morgonen kommer. Jag korsar den höga, iskalla bron med allt osäkrare steg och utsikten utanför fönstren får mig att rycka till. Tidigare var det varmt nog för åskväder, men nu faller snön som en tjock gardin och döljer ravinerna som skiljer kvadranten från Basgiaths huvudbyggnad. Det knyter sig i bröstet och en ny våg av tårar hotar att välla upp i mina redan smärtsamt svullna ögon.

"Det började för en timme sedan", säger Andarna mjukt.

Temperaturen har fallit stadigt sedan ... *Tänk inte på det.* Mitt nästa andetag är darrigt och jag tvingar prydligt in allt jag inte kan hantera i en brandsäker, mental låda och gömmer den någonstans djupt inom mig.

Det är för sent att rädda mamma, men jag tänker inte låta Xaden gå rakt i döden.

"Det är okej att sörja", påminner Andarna när jag drar upp dörren till botarkvadranten och kliver in i korridorens trängsel. Sårade i alla möjliga uniformsfärger står på rad längs stentunnelns väggar och botare skyndar in och ut genom dörrarna till sjukstugan.

"Om jag vältrar mig i varenda förlust kommer jag inte göra annat." Den läxan har jag verkligen lärt mig under det senaste ett och ett halvt året. Jag går förbi några berusade infanterikadetter och sneddar över det som förvandlats till en utvidgad sjukvårdsavdelning, i jakt på en suddig mörk figur. Den här delen av kvadranten fick inga skador, men det stinker ändå av svavel och aska.

"Må din mor bli ihågkommen! För general Sorrengail, Basgiaths flamma!" ropar en av tredjeårskadetterna och det knyter sig i magen när jag kämpar vidare utan att svara.

När jag närmar mig hörnet och rundar det ser jag för ett kort ögonblick en mörk fläck svepa längs högra sidan av väggen. Sedan

syns trapphuset som leder ner till förhörsrummen, med två omtöcknade vakter på vardera sida. En skugga glider ner för trappan.

Helvete. I vanliga fall älskar jag att ha rätt, men den här gången hoppades jag på motsatsen. Jag sträcker mig efter Xaden mentalt, men hittar bara en tjock vägg av sval onyx.

Jag måste ta mig förbi vakterna. Vad skulle Mira ha gjort?

"Hon skulle redan ha slagit ihjäl din löjtnant utan att tveka", svarar Andarna. *"Din syster är den typ av ryttare som handlar först och frågar sen."*

"Ingen hjälp direkt." Det lilla jag åt till middag hotar att komma upp igen. Andarna har rätt. Om Mira får reda på att Xaden har kanaliserat från marken kommer hon, oavsett omständigheterna, att döda honom. Men att känna sig självsäker, att inte tveka? Ja, det är ingen dum idé. Jag uppåddar all kaxighet jag kan klämma fram eller åtminstone fejka, sträcker på mig, lyfter hakan och går med beslutsamma steg mot vakterna, med en bön om att jag ser stadigare ut än jag känner mig. "Jag behöver träffa fången."

De båda männen utbyter en hastig blick, sedan harklar sig den längre av dem. "Vi har fått order av Melgren att inte låta nån gå ner dit."

"Säg mig" – jag lägger huvudet på sned och armarna i kors, som om jag är utrustad med alla dolkar jag äger ... eller åtminstone har skor på mig – "om mannen som är direkt ansvarig för er mors död befann sig en trappa bort, vad skulle ni göra då?"

Den kortare av dem tittar ner i golvet och blottar ett skärsår vid ena örat.

"Order ..." börjar den längre mannen och ögnar min fläta som blivit rufsigt under natten.

"Han är bakom lås och bom", avbryter jag. "Jag ber er att se åt ett annat håll i fem minuter, inte att ge mig nyckeln", fortsätter jag och tittar menande på nyckelringen som hänger runt hans blodfläckade bälte. "Om det hade varit *din* mamma, och hon hade offrat sitt liv för att säkra hela kungarikets försvarssystem, då hade jag gjort samma sak för dig."

Den länge bleknar.

”Goverson”, viskar den korte. ”Hon är blixtrådaren.”

Goverson grymtar och slår ut med händerna. ”Tio minuter”, säger han. ”Fem för din mor och fem för dig. Vi vet vem som räddade oss i dag.” Han nickar mot trappan.

Men egentligen vet de *inte*. Ingen av dem inser hur mycket Xaden har offrat för att döda Mästaren . . . *deras general*.

”Tack.” Jag börjar gå ner för trappan på darriga ben, försöker ignorera den skarpa lukten av våt jord som rör sig i utkanten av mitt medvetande. ”*Jag kan inte fatta att han gick ner hit.*”

”*Han letar förmodligen efter information*”, noterar Andarna. ”*Jag kan inte klandra honom för att han vill veta vad han är.*” Längtan i hennes röst överraskar mig på flera sätt.

”*Han är inte nån själlös etter. Han är fortfarande Xaden. Min Xaden*”, snäser jag och håller fast i det enda jag fortfarande vet säkert, medan jag tyst tar mig ner för trappan.

”*Du vet väl vad det innebär att kanalisera från marken*”, varnar hon.

Vet? Ja. Accepterar? Absolut inte. ”*Om han hade förlorat sig själv helt skulle han ha sugit kraften ur mig vid flera tillfällen i natt, särskilt när jag sov. Istället tryggade han vår säkerhet och riskerade att bli avslöjad genom att sitta vid min sida i timmar. Han kanaliserade från marken en gång. Och vi måste väl kunna laga det hans själ eventuellt har . . . skadat.*” Mer än så tänker jag inte erkänna. ”*Jag vet redan vad Tairn tycker, och bara tanken på att bråka med er båda är utmattande, så snälla, för kärleken till Amari, var på min sida.*”

Bandet mellan oss skimrar. ”Okej.”

”*På riktigt?*” Jag stannar till i trappan, vilar handen mot väggen för att återfå balansen.

”*Du vet inte vad det kommer att bli av mig heller, och ändå litar du på mig*”, säger hon. ”*Jag tänker inte vara ännu en strid du måste utkämpa.*”

Åh, tacka gudarna. Hennes ord letar sig in i mitt innersta och lättnaden får mig att slappna av i nacken. Jag hade ingen aning om hur mycket jag behövde höra det förrän hon sa det. ”*Tack. Och du har all rätt att få veta varifrån du kommer, men jag tvivlar inte på vem du är.*” Jag börjar gå ner för resten av trappan, nu med säkrare steg. ”*Det är bara du som kan ta beslutet om att hitta din familj, och jag är orolig för att Melgren . . .*”

"Jag brände ettern under striden", avbryter hon, orden fullkomligt forsar fram.

"Det... gjorde du." Jag rynkar ögonbrynen på väg ner för spiraltrappan mot förhörssrummen. Mitt fokus hade legat på hennes dramatiska yttre förändring, fjällens totala förvandling, vilket gjort att jag inte tänkt på den brinnande mörka rådaren tidigare. Så vitt jag vet har vi aldrig fångat någon av dem brinnande. Det är inte heller något Tairn har nämnt.

"Jag har tänkt på det hela natten. Magin känns annorlunda när jag byter färg. Kraften jag använde i den stunden kanske förvandlade ettern, försvagade henne tillräckligt för att hudflängas." Andarna saktar ner tillräckligt för att uttala orden en aning tydligare, men förbättringen är marginell.

"Det skulle kunna förändra... allt." Dämpade röster hörs nedanför mig och jag ökar takten. *"Det är definitivt värt att undersöka senare."* Inte för att jag är beredd att riskera Andarna genom att basunera ut att hon kan vara vårt skarpaste vapen, särskilt inte när ryktet redan går att vi kommer försöka få till en allians med Poromiel. Det enda som skulle vara värre än att ledningen försätter Andarna i fara, vore att *alla* ledare på Kontinenten försöker göra det.

"Du kan kämpa emot hur mycket du vill, men den där kraften som strömmar i hennes ådror?" hånar Jack, och hans ord hörs tydligare när jag närmar mig slutet av trappan. "Det finns en anledning till att höjdarna vill ha henne. Vill du ha ett litet broderligt råd? Rätta dig i ledet och hitta nån annan att knulla. Om din ökända kontroll så mycket som fladdrar åt hennes håll..."

"Inte en chans", invänder Xaden med iskyla i rösten.

Mitt hjärta börjar slå dubbelt så fort och jag stannar precis före trapphusets sista krök, håller mig ur sikte. Det är *mig* Jack pratar om.

"Inte ens du kan styra vilka delar av oss som försvinner först, Riorson", skrattar Jack. "Kontroll är en av de första förmågorna vi förlorar. Titta på dig bara, du har precis fått kraft direkt från källan och är redan här nere, desperat efter ett botemedel. Du kommer slinta, och sen... Nå, låt oss bara konstatera att det där silverfär-

gade håret du blivit så betagen av kommer bli grått liksom resten av henne, och de där skitsvaga novisringarna i dina ögon kommer vara kvar längre än några dagar – de kommer bli permanenta.”

”Det kommer inte att hända.” Xaden betonar vartenda ord.

”Du kan leverera henne själv.” Kedjorna rasslar. ”Eller så släpper du ut mig, så gör vi det tillsammans. Vem vet, de kanske låter henne leva för att vara ditt koppel, tills du blir asim och glömmer bort henne helt.”

”Dra åt helvete.”

Jag knyter nävarna. Jack vet att Xaden har kanaliserat. Han kommer att berätta det för första bästa person som förhör honom, och Xaden kommer bli arresterad. Deras ord och mina egna tankar blir till en enda röra, gör mig alldeles vimmelkantig. Vid gudarna, jag skulle kunna förlora Xaden precis som . . .

Det kan jag inte. Det får jag inte. Jag vägrar förlora honom, vägrar låta honom förlora *sig själv*.

Rädslan stiger inom mig och jag trycker bort den, vägrar ge den utrymme att växa. Det enda som är starkare än kraften inom mig är beslutet som får mig att stå fast.

Xaden är *min*. Mitt hjärta, min själ, mitt allt. Han kanaliserade från marken för att rädda mig, och om jag så måste söka över hela världen, ska jag hitta ett sätt att göra detsamma för honom. Om det så kräver att jag förhandlar med Tecarus för att få tillgång till varenda bok på hela jävla Kontinenten eller att jag tillfångatar mörka rådare för att förhöra dem en efter en, så kommer jag hitta ett botemedel.

”*Vi kommer att hitta ett botemedel*”, lovar Andarna. ”*Vi kommer förstås använda allt som redan står oss till buds, men om jag verkligen förvandlade ettern när jag bytte fjäll, borde de andra i mitt släkte kunna berätta hur man behärskar den tekniken. Hur man förändrar honom. Botar honom.*”

Jag tappar nästan andan när jag inser vad det skulle kunna innebära. ”*Även om du har rätt, tänker jag inte använda dig . . .*”

”*Jag vill hitta min familj. Vi vet båda två att ordern om att hitta min art kommer, nu när ledningen fått veta vad jag är. Låt oss göra det på våra villkor i stället, för våra syften.*” Hon skärper tonen. ”*Låt oss följa varje tänkbar väg mot ett botemedel.*”

Hon har rätt. *"Varje tänkbar väg kan medföra att vi bryter mot en och annan lag."*

"Drakar lyder inte under människornas lagar", kontrar hon i en ton som påminner mig om Tairn. *"Och eftersom du är bunden till mig, och är Tairns ryttare, lyder inte du heller under dem."*

"Rebelliska tonåring", muttrar jag och en handfull planer tar form i huvudet, varav några skulle kunna fungera. Även för en drakryttare finns det några brott som skulle kunna resultera i avrättning . . . och inte bara min, det skulle även drabba dem jag litar på tillräckligt mycket för att involvera. Jag nickar för mig själv, är beredd att ta den risken, åtminstone för egen del.

"Du kommer bli tvungen att ha hemligheter igen", varnar Andarna.

"Bara såna som skyddar Xaden." Vilket i nuläget innebär att hindra Jack från att berätta om det här samtalet. Men lösningen är inte att döda Jack, eftersom det skulle få enorma konsekvenser om vår enda fånge dog.

"Är du säker på att jag inte ska fråga Cuir eller Chradh . . ."

"Ja." Jag börjar gå ner för trappan. Förutom Bodhi och Garrick finns det bara en enda person som jag *vet* ser till Xadens bästa, bara en person som känner till hela sanningen. *"Säg till Glane att jag behöver Imogen."*

*Jag tänker inte dö i dag
Jag tänker rädda honom*

VIOLET SORRENGAILS PERSONLIGA TILLÄGG
I BRENNANS BOK

KAPITEL ETT

Två veckor senare

Det borde vara emot kodexen att ge sig ut och flyga i januari. Snöstormen och den ständiga imman i flygarglasögonen gör att jag inte ser ett skit där vi flyger ovanför bergen nära Basgiath. Jag håller hårt i sadelknappen och hoppas att vi snart är igenom det värsta.

"Det skulle vara rätt olägligt att dö i dag", säger jag i den mentala kanal som förbinder mig med Tairn och Andarna. *"Om ni nu inte vill att jag kommer för sent till senariet i eftermiddag."* Jag har väntat i mer än en vecka på att ordern, förklädd till inbjudan, ska komma från kungliga rådet. Men förseningen är förståelig med tanke på fredssamtalen som pågår på skolan – de första i sitt slag. De är inne på fjärde dagen nu och Poromiel har gått ut offentligt med att de lämnar förhandlingarna efter sjunde dagen om inga överenskommer har nåtts, och så här långt ser det inte bra ut. Jag hoppas bara att de är på bra humör när jag kommer dit.

"Du vill alltså komma i tid till mötet? Se till att inte ramla av den här gången då", svarar Tairn.

"För sista gången, jag ramlade inte av", hävdar jag. *"Jag hoppade av för att hjälpa Sawyer..."*

"Påminn mig inte."